

ÉDITH

NAJDI PRO MĚ NOVÝ ZPŮSOB SMRTI

PIAF

DAVID BRET

DOSUD
NEVYPRAVĚNÝ
PŘÍBĚH

Studio / *arcourt*
PARIS

David Bret

ÉDITH

NAJDI PRO MĚ NOVÝ ZPŮSOB SMRTI

PIAF

DOSUD NEVYPRÁVĚNÝ PŘÍBĚH

© David Bret

ÉDITH PIAF

Najdi pro mě nový způsob smrti

Dosud nevyprávěný příběh

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2016

Obálka: © Jiří Miňovský – ARBE 2016

ISBN 978-80-7642-447-0 (pdf)

David Bret

ÉDITH

NAJDI PRO MĚ NOVÝ ZPŮSOB SMRTI

PIAF

DOSUD NEVYPRÁVĚNÝ PŘÍBĚH

Obsah

	<i>Úvod</i>	13
1.	Louis Dupont <i>První milenec Édith Piaf a otec jejího jediného dítěte</i>	21
2.	Fernand Lumbroso <i>První manažer Édith Piaf, pracoval s ní v roce 1935</i>	28
3.	Sylvie Galthierová <i>„Frangine“ Marie Dubasové, která znala Édith Piaf, když ještě byla Édith Gassionovou</i>	32
4.	Michel Émer <i>Jeden z nejvýznamnějších skladatelů a blízký přítel Édith Piaf</i>	40
5.	Damia <i>Největší francouzská zpěvačka v období před Piaf</i>	45
6.	Manouche <i>Slavná manekýnka a milenka gangstera, která žila v nevěstinci Madame Billy</i>	50
7.	Serge Reggiani <i>Přítel Piaf, významný zpěvák své generace a herec, hrál s Piaf v jednom z jejích filmů</i>	58
8.	Charles Aznavour <i>Blízký přítel Piaf a skladatel</i>	66
9.	Marlene Dietrichová	74
10.	Irene Bevanová <i>Nevlastní dcera Gracie Fieldsové a sekretářka Joséphine Bakerové, která měla v jisté době vztah s prvním manželem Piaf</i>	99
11.	Dorothy Squiresová <i>Jedna z nejbližších Bretových přítelkyň, které se ujala Piaf</i>	100

12. Peggy Leeová	102
<i>Legendární americká zpěvačka</i>	
13. Catherine Janová	105
<i>Jasnovidka Piaf</i>	
14. Charles Dumont	127
<i>Slavný skladatel písně Non, je ne regrette rien</i>	
15. Barbara	134
<i>Největší zpěvačka doby po Piaf</i>	
16. Roger Normand	140
<i>Přítel Piaf a Bretův kmotr</i>	
17. Simone Margantinová	161
<i>Poslední ošetřovatelka Piaf, pečovala o ni až do její smrti</i>	
18. Claude Sounac	174
<i>Jeden ze zakladatelů „Les Amis de Piaf“ a přítel, pokud ne milenec, jejího druhého manžela</i>	
19. Elisabeth Welchová	175
<i>Slavná americká zpěvačka, která se objevila s Piaf v Olympii</i>	
20. Simone Berteautová (Mômone)	177
<i>Prohlašovala o sobě, že je nevlastní sestrou Piaf. Napsala o ní úspěšnou knihu, prodalo se jí milion výtisků.</i>	
21. Jacqueline Dannová	190
<i>Přítelkyně Piaf a Théa Sarapa a Bretova kmotra</i>	
22. Madam Leclercová	196
<i>Samozvaná strážkyně hrobu Édith Piaf</i>	
<i>Doslov</i>	200
<i>Diskografie Édith Piaf</i>	204
<i>Rejstřík</i>	230

**Tuto knihu věnuji Barbaře (1930–1997), největší
šansonérce moderního věku, Joeymu Stefanovi
(1968–1994) a Les Enfants de Novembre.**

**N'oublie pas...
La vie sans amis c'est comme
Un jardin sans fleurs**

Poděkování

Napsání této knihy by nebylo možné bez inspirace, kritiky a lásky vybrané skupiny jedinců, které jsem vždy považoval za svou opravdovou rodinu a srdeční záležitost. Patří k nim Barbara, Marlene Dietrichová, Dorothy Squiresová, Roger Normand, Irene Bevanová, René a Lucette Chevalierovi, Jacqueline Dannová, Annick Rouxová, Hélène Delavaultová, Terry Sanderson, Betty a Gérard Gamainovi, John a Anne Taylorovi, Charley Marouani, François a Madeleine Valsovi. Většina z vás už odešla, ale v mém srdci budete žít dál.

Velká poklona pro Louise Duponta, Fernanda Lumbrusa, Françoise Bellaira, Sylvii Galthierovou, Damii, Michela Émera, Manouche, Serge Reggianiho, Marcela Blistèna, Caroline Clercovou, Charlese Aznavoura, Charlese Dumonta, Catherine Janovou, Simone Margantinovou, Betty Marsovou, Clauda Sounaca, Peggy Leeovou, Elisabeth Welchovou, Simone Berteautovou, Madam Leclercovou.

A nakonec můj vděčný dík patří báječnému týmu v Oberonu.

Předmluva

Francouzské varieté mě vždy fascinovalo. Vyrůstal jsem s ním a v roce 1988 jsem vydal z oblasti tohoto uměleckého žánru svou první knihu s názvem *Legenda Piaf*. Po ní následovaly životopisy Maurice Chevaliera a Mistinguett. V roce 1998 jsem pak k pětadvacátému výročí smrti Édith Piaf vydal knihu *Piaf: Vášnivý život*. Mnozí z mých přátel, minulých a přítomných, jsou tím či oním způsobem spojeni se šansonem. Barbara, největší zpěvačka ve Francii před Piaf, patřila k mým nejlepším přátelům. Stejně tak Marlene Dietrichová, Roger Normand, Dorothy Squiresová a několik dalších osobností v tomto díle. Během své kariéry jsem také měl štěstí, že jsem poznal mnoho těch, kdo Piaf znali a pracovali s ní. Rádi se se mnou podělili o příběhy, které s ní prožili. Někteří z nich už bohužel nejsou mezi námi. V této době si připomínáme sté výročí jejího narození, což mě inspirovalo k myšlence shromáždit rozhovory s jejími přáteli, milenci, kolegy a autory textů písní. Seznamují nás s příběhem o Piaf, který dosud nebyl vyprávěn.

Úvod

Dorothy Squiresová mi v roce 1986 vnukla myšlenku napsat knihu o Édith Piaf. Při poslouchání písní Piaf jsem dospíval, měl jsem každou nahrávku, kterou kdy natočila, uchovával jsem krabice plné novinových výstřižků. Mohli byste téměř říct, že jsem jí byl posedlý. Napsal jsem tedy knihu, Dorothy si přečetla můj rukopis a já jsem ho poslal svému agentovi. V té době jsem už měl za sebou rozhovory s některými lidmi, o nichž se zmiňuji v této knize. Patří k nim Louis Dupont, otec dítěte, které bylo tehdy považováno za jediné dítě Édith Piaf. Dále jsem hovořil s astroložkou Édith Piaf Catherine Janovou, paní Leclercovou, která se starala o její hrob na hřbitově Père Lachaise, autorem textů Édithiných písní Michelelem Émerem, Damiou, největší zpěvačkou ve Francii před Piaf... a Barbarou, mnohými považovanou nejen za nástupkyni Piaf, ale i za šansoniérku stejné úrovně. V roce 1988 jsem vydal knihu *Legenda Piaf*, stručné dílo vyprávějící základní příběh o „malém vrabčákovi“. O pět let později jsem současně s filmem *La Môme* (UK: *La Vie en Rose*) zveřejnil mnohem větší studii, *Piaf: Vášnivý život*. Zahrnul jsem do ní části rozhovorů, které jsem vedl s řadou přátel Édith Piaf, milenců, textařů a dalších známých, z nichž někteří se teď stali mými blízkými, osobními přáteli. Měl

jsem také tu čest setkat se se Simone Berteautovou, která ve své velmi slavné knize tvrdila, že je nevlastní sestrou Édith Piaf. Mômone, jak jí přezdívali, byla velmi zvláštní dáma. Při našem setkání stále trvala na tomto základním pokrevním spojení, zatímco o ostatních sourozencích prohlašovala, že jsou podvodníci. Neexistuje samozřejmě žádný způsob, jak se dozvědět pravdu. Otec Édith Piaf, Louis Gassion, je prý otcem devatenácti dětí, je však zvláštní, že jen tři z nich se objevily u Piaf, a to jen tehdy, když něco potřebovaly (podle Mômone).

Někteří z těch, s nimiž jsem hovořil, si kladli určité podmínky. Marlene Dietrichové nevadilo, co píše. Byla blízkou přítelkyní Piaf i mou. A vždy říkala, co si myslela. Někdy mluvila až příliš, a proto mnohé z toho, co o Piaf řekla, nyní poprvé prozrazuji. V předešlých svých knihách jsem tyto skutečnosti vynechal. Marlene byla známa specifickým smyslem pro humor a sarkasmem, její vyprávění o příhodách z večírků v Hollywoodu, které navštěvovala s Piaf, jsou veselá. Podobně odhalení Louise Duponta o Louisi Lepléeovi, transvestitovi a impresáři, jenž objevil Piaf, jsem částečně zamlčel spolu s pozorováními, která učinila nevlastní dcera Gracie Fieldsové, Irene Bevanová. Ta pracovala pro prvního manžela Édith Piaf, Jacquese Pillse, a také pro Manouche, prostitutku slavného gangstera, která byla během druhé světové války častou návštěvnicí bytu Piaf (v nevěstinci). Serge Reggiani, který pracoval s Piaf na jejím prvním velkém filmu a pak se stal jedním z nejoslavovanějších zpěváků ve Francii, si nepřál, aby jeho

odhalení byla zveřejněna za jeho života. Respektoval jsem i podobné přání Simone Margantinové, poslední ošetřovatelky Piaf. Ta pravděpodobně viděla a slyšela při svém zaměstnání u Piaf a Théo Sarapa po jejich sňatku víc, než měla.

Moji kmotři, Roger Normand a Jacqueline Dannová, znali Piaf dobře, Roger ze čtyřicátých let, Jacqueline z posledního roku jejího života. Michel Émer, Charles Aznavour a Charles Dumont patřili k jejím oblíbeným autorům textů písní a stali se svědky obou jejích stránek – milující, laskavé ženy, která se v okamžiku dokázala změnit v tyрана, jestliže nebylo po jejím. Tip na název této knihy dal mému vydavateli Aznavour, protože kdykoli se v době, kdy pro ni pracoval, setkali, vždy ho žádala, aby jí našel nový způsob smrti. V první písni, kterou Édith natočila, *L'étranger* (Cizinec), nešťastný námořník skončí po noci vášnivé lásky jako utopenec v přístavu. K dalším možným „úmrtím“ podle Piaf patřila smrt žízní v poušti (*Mon légionnaire* – Můj legionář), zastřelení ve výtahu (*Le chasseur de l'hôtel*), sebevražda (nejznámější v *Les amants d'un jour* – Milenci na jeden den), poprava oběšením (*Qu'as-tu fait John?* – A co John?) a utopení nevěsty v moři (*La Chanson de Catherine*). Na základě vlastní zkušenosti se dvěma svými milenci Félixem Martenem a Georgesem Moustakim Piaf také zpívala o zneužití dítěte (*Un monsieur me suit dans la rue*). Když ji tito dva fyzicky zneužili, nešla na policii, ale potrestala je tak, že požádala přítele, aby napsal píseň *C'est un Homme*

terrible, v níž podrobně vylíčil, jak si z ní udělali cvičný terč. Ovšem lépe než kdokoli jiný zpívala o lásce.

Záliba Piaf v mužích byla součástí jejího neklidného životního stylu. Její milenci a manželé byli nepochybně vždy mizerní a náladoví nebo bisexuální, případně obojí. Serge Reggiani prozradil, že když se Piaf zamilovala do Yvese Montanda, Yves měl vztah s jiným mužem. K tomu se pak okamžitě vrátil, jakmile jejich zápal s Édith ochladl. Nakonec se oženil se Simone Signoretovou. Jacques Pills, jak při rozhovorech prozradilo několik dotazovaných, patřil k bisexuálním prospěchářům a podle všeho nebylo nijak povznášející se s ním znát. Druhý manžel Piaf, Théo Sarapo, pracoval jako společník, když se seznámili. Jakmile se k ní nastěhoval, následoval ho i jeho důvěrný přítel. Piaf si dokonce objednala složení písně „Monsieur Incognito“, která vypráví o jeho rajonu před stanicí metra v Paříži. A přesto láska, kterou sdíleli, byla srdečná a opravdová. Théo se oženil s Piaf s vědomím, že jeho žena nebude dlouho žít. A také věděl, že je velmi zadlužená. Podle francouzského zákona manžel musí dluhy vyrovnat, jakmile jsou splatné.

Možná tím nejpřekvapivějším odhalením ze všech je to, že Piaf měla druhé dítě. Důkaz o tom existuje nejen ve fotografiích uvedených v této knize, ale i v záznamech v Hôpital Tenon v Paříži, kde se Piaf narodila dcera Marcelle. Je to místo, kde přišla na svět i samotná Piaf. Není pravda, jak ráda každému vyprávěla, že se narodila v prvních hodinách dne 19. prosince 1915 na kapuci policisty před schody do domu č. 72 na rue de Belleville,

budovy, kde v naparáděném bytě bydleli její rodiče. I tak je její popis natolik zábavný, že se hodí k dalším legendám, kterými její tragicky krátký život oplýval. Některé příběhy jsou skutečné, ale většina z nich je výplodem příliš přetěžované fantazie.

Otec Piaf, Louis Alphonse Gassion, pracoval jako pouliční akrobat a hadí muž a pocházel z dlouhé linie cirkusových bavičů. Měřil jen sto čtyřicet osm centimetrů, byl téměř stejně velký jako jeho dcera. Édithina matka Line Marsa (Annette Maillardová) byla napůl italská a napůl habešská zpěvačka. Na rozdíl od všeobecného povědomí zpívala nejen na rozích ulic. Jako interpretku rváčských *revencharde chansons* získala slušné přívržence v *beuglants* a *bal-musettes*. Marsa a Gassion uzavřeli manželství v září roku 1914, ale po narození Piaf už spolu nestrávili téměř žádný čas. Když se později rozešli, Marsa tvrdila, že nosí Gassionovo dítě, zatímco jejich syn Herbert říkal, že je pouze *nevlastním* bratrem Piaf. Vzhledem k povaze matky mohl být synem kohokoli. Nikdy nebyl předložen žádný důkaz, že Marsa je jeho matkou a že Herbert, podobně jako ostatní sourozenci, kteří se objevili v budoucnosti, je jen další prospěchář. Musíme si položit otázku: kdyby to byla jen obyčejná osoba a ne jedna z nejslavnějších žen ve Francii, obtěžovali by se tímto způsobem? Dcera Gassionových byla pokřtěna a dostala jméno Édith po hrdinské anglické ošetřovatelce Édith Cavellové, nedávno popravené Němci. Marsa vybrala jako druhé jméno Giovanna, aby jí vždy připomínalo její italské předky. Piaf to jméno

nenáviděla a nenáviděla i ženu, která ji přivedla na svět. V lednu 1916 se Gassion vrátil na frontu a Marsa nechala Édith u své matky, která žila ve špinavé kolně na rue Rebeval, nedaleko od místa, kde se narodila. Malá Édith onemocněla, a když se Gassion vrátil v září 1917 domů, našel ji celou zblešenou. Vzal ji ke své matce, která vedla hostinec v Bernay v Normandii. Zde se u ní objevil šedý oční zákal, ale lékaři jej diagnostikovali jako zánět spojivek. I když nevíme, jestli úplně ztratila zrak, „zázrak“ navraceného vidění, o kterém Piaf mluvila téměř každý den po zbytek života, způsobil lék, nikoli návštěva svatyně Saint Thérèse v Lisieux. Thérèse Martinová, dcera hodináře z Alençonu, která zemřela ve čtyřicetileté věku, osmnáct let před narozením Piaf, nebyla kanonizována až do května 1925. I tak Piaf vždy tvrdila, že se jí vrátil zrak 21. srpna 1921, a až do smrti zůstane Thérèse se záplavou růží klíčovou postavu v jejím osobním a náboženském vývoji.

Přibližně v této době Louis Gassion vzal Édith zpátky do Paříže, kde vystupovala jako poskok při jeho produkcích na ulici. Édithina pěvecká kariéra začala náhodně v prosinci roku 1926, když Gassion onemocněl a byl upoután na lůžko. Bez peněz a pod tlakem hrozby vystěhování ze strany majitele kvůli nezaplacení nájemného si Édith oblékla svrchník a sešla na místní náměstí, kde zazpívala La Marseillaise, jedinou píseň, kterou znala celou. Výsledkem byl výdělek ve výši třídní tržby jejího otce. Od té chvíle, když byl Gassion „zanepřázdňen“ jednou ze svých milenek, Édith vychá-

zela sama do ulic a zpívala. V patnácti letech po setkání se Simone Berteautovou, nechvalně známou „Mômone“, o níž bude řeč později, opustila Gassiona nadobro a vydala se na vlastní cestu do světa.

S Mômone začala Édith zpívat jako *její* poskok na ulicích pravidelně. Vydělaly spolu spoustu peněz a utrácely je bezstarostně, aniž by přemýšlely, za co si koupí další jídlo. Spaly v drsném prostředí, ve sklepích zamořených krysami a v neobydlených budovách. A nebyly vybíravé, pokud jde o společnost, které tato prostředí patřila. Matka Mômone nebyla o nic lepší než Line Marsa. Přijímala od dcery týdenní apanáž z peněz, které si dcera vydělala prací pro Édith, a nijak jí nevadilo, že obě dívky jako nezletilé porušovaly zákon. A pak se Édith poprvé zamilovala...

1. Louis Dupont

Louis Dupont (1913–1980) byl prvním milencem Édith Gassionové, o němž lze říci, že sehrál v jejím životě důležitou roli. Dala mu přezdívku „Malý Louis“ (P'tit Louis), přestože měřil sto osmdesát centimetrů – podobně byl v legendě o Robinu Hoodovi obrovitý zbojník nazýván Malý John. S Louisem Dupontem jsem se setkal v roce 1975 v Paříži a překvapilo mě, že s ním dosud nikdo nedělal interview o Édith Piaf.

Setkali jsme se 21. března 1932 v Romainville u Paříže. O několik let později Piaf požádala dva přátele, aby o tom napsali píseň... jsem si jistý, že v té době na mě už zcela zapomněla.

Byla to píseň *Y a pas de printemps* od Henriho Conteta a Marguerite Monnotové, kterou Piaf nahrála v červenci 1944, dávno poté, co Louis Dupont odešel z jejího života:

*Mais le destin m'a fait une farce,
Le vingt et un du mois de mars.
Quand le printemps chanté à pleine voix sa naissance,
Avec un beau gars m'a via fait faire connaissance...*

(Ale osud si se mnou zahrál
dvacátého prvního března frašku.
Když jaro plným hlasem opěvovalo svůj zrod,
seznámilo mě s hezkým chlapcem...)

Když jsem poprvé narazil na toto ubohé dítě, zpívalo z plného srdce na rohu ulice. Byla to Damiina píseň J'ai le cafard, poněkud depresivní pro někoho tak mladého, ale ona opravdu vypadala, jako by právě vylezla z popelnice. Celé následující týdny jsem se ptal sám sebe, co způsobilo, že jsem se do ní tak bezhlavě zamiloval. Myslím si, že to nejspíš způsobila její osobnost nebo tvář... A pokud jde o její povahu – dovolte, abych vám řekl, že když Édith ráno vstala z postele nesprávnou nohou, *každý* se běžel schovat.

Édith a Malý Louis si pronajali pokoj v nevhodně pojmenovaném hotelu Hôtel de l'Avenir v Belleville. Mômone se tam nastěhovala s nimi, přestože v pokoji byla jen jedna postel. Po několika měsících Édith otěhotněla a Malý Louis energicky zakročil. Byl to jeden ze vzácných případů v životě Piaf, kdy dovolila nějakému muži, aby jí radil, co má dělat, a také se podle jeho rady (aspoň nějakou dobu) řídila. Prohlásil, že zpívání na ulici ve stavu, kdy čeká dítě, je něco víc než jen běžný rozmar. Několik týdnů pak pracovala v továrně na výrobu dřeváků. Jakmile začalo být její těhotenství patrné, propustili ji. Dcera Marcelle se narodila 11. ledna

1933. Zanedlouho poté se Édith a Mômone vrátily ke zpívání na ulici a dítě nosily s sebou. Malý Louis se Édith pomstil za to, že se přestala řídit jeho radou, označil ji za nezpůsobitou matku a dítě jí vzal.

Do jara 1935 Édith udělala velký pokrok v kariéře a stala se *chanteuse-en-résidence* v jednom z nejznámějších barů pro homosexuály v Paříži, Juan-les-Pins. Tento bar v Pigalle, čtvrti nevěstinců a prostitutek, navštěvovala směsice zlodějů, narkomanů a gangsterů, ale také uznávaní umělci, jako byli Maurice Chevalier a Mistinguett. Jednoho večera tam za Piaf přišel Malý Louis a překvapil ji zprávou, že jejich dceru odvezli do nemocnice. Lékaři zjistili, že trpí spinální meningitidou. O týden později Marcelle Dupontová zemřela. Tato událost Piaf silně zasáhla a ovlivnila zbytek jejího života. Neměla peníze na zaplacení pohřbu dcery, a tak zaměstnanci a klientela Juan-les-Pins uspořádali dobrovolnou sbírku. I po ní ještě chybělo deset franků. Piaf v zoufalství vyšla na ulici v úmyslu získat potřebné peníze tím, že se nabídne mužům. S jedním odešla do hotelového pokoje a měla štěstí, že po ní nechtěl sex. Dal jí peníze a odešel. Ve svých druhých, upřímnějších pamětech poznamenala:

Za svou kariéru jsem vydělala miliony franků, ale všechny jsem je promrhala, protože rozhazovat je velká zábava. Mstila jsem se tím sama sobě za to, že jsem jako dítě spávala na chodníku. Zvítězila jsem nad svým osudem, jehož řízením jsem se narodila na

společenském dně, ve škarpě, kde naděje je téměř mizivá. Ale ani ta největší z mých vítězství mi nevymazala z paměti nejkrutější vzpomínku ze všech, vzpomínku na noc, kdy jsem byla tak chudá, že jsem se chtěla prodat za deset franků.

Smrt Marcelle Dupontové definitivně vzala vztahu Édith s Malým Louisem jakoukoli budoucnost, přestože zůstali přáteli několik let, dokud se Louis neoženil a neopustil Paříž. Vrátil se až na Édithin pohřeb. Po Louisově odchodu ze svého života se Piaf stýkala s opravdu drsnou společností a milostně se zapletla s triem gangsterů, Albertem, Léonem a Pierrem. Albert byl psychopatický legionář, tloukl ji, až měla pohmožděniny po celém těle. Jednou na ni dokonce vytáhl zbraň a vystřelil. Kulka jí příliš neublížila, jen ji škrábla na krku. Léon byl pravidelným návštěvníkem Juan-les-Pins. Třetí nápadník, mladý Pierre, se plavil po moři jako námořník. Louis Dupont si nemohl vzpomenout na první dva, ale Pierra znal dobře.

Každý ho nazýval Le Balafre (zločinec ozbrojený břitvou nebo žiletkou), protože obcházel ulice se zabíjáckou břitvou v kapse. Byl velmi hezký, vypadal téměř jako děvče a spával naprosto s kýmkoli, s osobami jakéhokoli věku či pohlaví, pokud mohly zaplatit. Cena byla velmi vysoká. Édith ho samozřejmě okouzila natolik, že jí poskytoval služby zdarma, přesněji řečeno, účtoval jí je dohromady s provizí za

to, že jí poskytoval ochranu. Oblíbenou putykou Le Balafrého byl Gerny's, drahý kabaret blízko l'Étoile. Tam okrádal majitele Louise Leplée.

Leplée (1875–1936) vedl Gerny's na rue Pierre-Charron poblíž Champs-Élysées. Objevil Édith 23. září 1935, když zpívala na blízkém rohu ulice, právě zpívala další Damiinu píseň. Leplée ji pokřtil na La Môme Piaf – *piaf* je francouzské slangové slovo s významem *vrabčák*.

Jako každý, s kým se Édith v této době setkala, byl i on mužem s pochybnou pověstí:

Léta se živil jako umělec převlékající se do ženských šatů a pracoval jako správce Chez Liberty, než se mu podařilo stát se tam šéfem. Ve dvacátých letech to bylo útočiště pro nejproslulejší zvrhlíky v Paříži. Leplée se zásadně nezajímal o nikoho staršího pětadvaceti let a samozřejmě měl peníze, ne vždy poctivě získané, na zaplacení všeho, co si za své služby žádali. Řídil zločinecký gang, který prodával drogy a nedospělé prostitutky, bar Gerny's byl pouze krytí. Ani setkání s Piaf nebylo náhodné. Zosnoval je Le Balafré, aby z ní mohl vyždímat ještě víc peněz. Na rozdíl od obecného povědomí Piaf tehdy už nebyla neznámou zpěvačkou z ulice. Přestože nikdy nezaspívala na jednom představení víc než čtyři nebo pět písní, byla oblíbená u lidí na Pigalle a získala si v této části města dost početné publikum. Přestože už nemusela zpívat na ulici, dělala to,

atmosféra ulice na ni totiž působila jako droga...
Édith nesnášela zavírání do klece. I když se později
stala největší hvězdou ve Francii, občas si oblékala
staré šaty a vycházela na ulici z pouhé recese.

V Gerny's zahájila La Môme Piaf činnost 26. září, pouhé
tři dny poté, co ji Leplée objevil. Édithin zdejší repertoár
málo přispěl ke zlepšení její pověsti. První píseň, kterou
pak zpívala každý večer, byla Les mômes de la cloche
Vincenta Scotta. Vyprávěla o prostitutkách pracujících
za almužnu v nejzanedbanějších předměstích Paříže:

*C'est nous les mômes, les mômes de la cloche,
Clochards qui s'en vont sans un rond en poche!
C'est nous les paumées, les purées d'paumées,
Qui sommes aimées un soir, n'importe où!*

(Jsme děti, rošťáci,
tuláci, kteří bloudíme bez haléře!
Jsme psanci, sedření vyvrženci,
milovaní jen jednu noc, a to kdekoli!)

Každý, kdo v Paříži něco znamenal, se na ni přišel
podívat. Někteří proto, že ji obdivovali, jiní z pouhé
zvědavosti. Cynici mezi nimi věřili, že až Leplého
zločiny budou potrestány a on skončí ve vězení, jeho
chráněnka se opět brzy vrátí na ulici. Édith si dopřála pár
laskavostí, když přijala pozvání zazpívat na slavnostní
večeři pořádané ministrem vlády Jeanem de Rovera.

Jeho cílem bylo, aby Édith Piaf udělala něco, čemu by se jeho hosté mohli zasmát. Nezklamala, napila se totiž z misky s vodou na opláchnutí rukou po jídle. Spojení s Lepléem skutečně skončilo pro Piaf špatně potom, co ho 6. dubna 1936 našli zastřeleného v jeho bytě.

Vyšetřování hlavních svědků a podezřelých bylo kupodivu zfilmováno a předváděno v žurnálech po celé Francii. Komisař Marcel Guillaume, policista pověřený vyšetřováním, zastrašoval La Môme Piaf touto atrakcí. Pařížský bulvár dokonce uvedl *Bande-dessinée* (kreslený seriál). Policie nepodezřívala Piaf, že vystřelila smrtelnou střelu, ale *domnívala se*, že možná znala vrahovu identitu – milence, o kterého se dělila s Lepléem, jak vysvětlil Malý Louis:

Vrahem byl Le Balafre, o tom není naprosto žádných pochyb. Jsem si však stejně jistý i tím, že Édith vrahovu totožnost neznala. Byla neuvěřitelně naivní, celý život věřila, že ten muž okamžiku měl oči pouze pro ni. Po Lepléově smrti se dokonce snažila vrátit zpátky ke mně. Mně však náš minulý vztah stačil. Všeho moc škodí. Když jsem potom našel ženu, o níž jsem si myslel, že bych s ní mohl strávit celý život, opustil jsem Paříž a vrátil se až po mnoha letech.